

"Parasta mitä Suomessa trilleririntamalla tehdään."

SUOMEN KUVALEHTI

MAY SEECK

**USKOLLINEN
LUKIJA**

TAMMI

MAX SEECK

USKOLLINEN LUKIJA

TAMMI
HELSINKI

Max Seeck:

Uskollinen lukija (2019)
Haadeksen kutsu (2018)
Mefiston kosketus (2017)
Hammurabin enkelit (2016)

© MAX SEECK JA TAMMI 2019

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-0814-5

PAINETTU EU:SSA

Williamille.

*Mene vielä monta vuotta ennen kuin annan sun lukea tätä kirjaa.
Ja muistathan silloinkin, että isä ei ole (ollut) ihan niin hullu
kuin teksti antaa ymmärtää.*

I

Tuuli on navakoitunut ja suuren, lasia ja rapattua betonia yhdistelevän omakotitalon nurkat ujeltavat levottomasti. Katonrajasta kantautuva nakutus on hiljalleen voimistunut ja vaimeat paukahdukset tuovat mieleen räiskyvän avotulen. Patiolla kertyneistä valkoisista dyyneistä ihmeellistä vauhtia katoava lumikerros kertoo puhurin voimakkuudesta. Maria Koponen solmii villatakkinsa vyön tiukasti ympärilleen ja tuijottaa ulos pimeyteen olohuoneen suurista ikkunoista. Hän katselee jäätynyttä merta – joka tähän vuodenaikaan muistuttaa hämmästyttävän paljon laakeaa peltoa – ja sitten laiturille johtavaa polvenkorkuisten valopylväiden valaisemaa polkua.

Maria kipristää varpaansa lähes koko huoneen lattia-alaa verhoavan karvamaton sisään. Talossa on lämmintä ja kodikasta. Silti hänen mielensä on rauhaton, ja pienetkin epäkohdat tuntuvat harvinaisen ärsyttäviltä. Kuten nuo saamarin kalliit pihavalot, jotka eivät suostu toimimaan moitteettomasti. Maria havahtuu ajatuksesta vasta huomattessaan musiikin loppuneen. Hän kävelee tulisijan ohi valtavalle kirjahyllylle, johon hänen aviomiehensä lähes neljäsadana vinyylilevyn kokoelma on järjestetty viiteen siistiin riviin.

Maria on vuosien varrella saanut tottua siihen, ettei musiikkia soiteta tässä taloudessa älypuhelimien näytöltä. *Vinyylissä on helvetin paljon parempi soundi*. Niin Roger on sanonut jo vuosia sitten kun Maria ensimmäistä kertaa seisahtui kokoelman eteen. Silloin levyjä oli yli kolmesataa. Lähes sata vähemmän kuin nyt. Se, että levyjen määrä on heidän yhteiselonsa aikana kasvanut verrattain vähän, muistuttaa Mariaa siitä kuinka paljon Roger

on ehtinyt elää ennen häntä. Ilman häntä. Maria itse on ennen Rogeria ollut vain yhden miehen kanssa: lukioaikoina alkanut seurustelu johti nuorena tanssittuihin häihin ja päättyi kuuluisan kirjailijan tapaamiseen. Toisin kuin Roger, Maria ei ole koskaan ehtinyt maistaa sinkkuelämää. Joskus hän toivoo, että olisi saanut myös kokea epämääräisen hortoilun, itsensä löytämisen, irtosuhteet. Vapauden. Mariaa ei suinkaan vaivaa se, että Roger on häntä kuusitoista vuotta vanhempi. Häntä kalvaa ajatus siitä, että jonain päivänä hän havahtuu rauhattomuuteen, siihen joka hellittää vain kun voi syöksyä tarpeeksi monesti kohti tuntematonta. Ja Roger on entisessä elämässään saanut kokea sen. Nyt yhtäkkiä myrskyisenä helmikuisena iltana kun hän käyskentelee yksin heidän suuressa merenrantakodissaan, Maria näkee tämän kaiken ensimmäistä kertaa uhkana. Epätasapainona, joka voi kallistaa laivaa liikaa, mikäli heidän suhteensa joskus joutuu todellisen myrskyn silmään.

Maria nostaa soittimen neulan, poimii sormiensa väliin Bob Dylanin Blonde on Blonde -kiekon ja asettaa sen varovasti pahviiseen koteloon, jonka kannessa ruskeaan mokkatakkiin ja mustavalkoruuudulliseen kaulaliinaan sonnustautunut nuori artisti katsoo kameraan itsevarman nyrpeänä. Maria työntää levyn hyllyyn ja valitsee summanmutikassa uuden, aakkosiin järjestetyn kokoelman loppupäästä. Hetken kuluttua kaiuttimista kantautuu lyhyen rapinan päätteeksi Stevie Wonderin hunajainen ja hyväntahtoinen lauluääni.

Ja sitten Maria näkee sen uudelleen. Tällä kertaa silmänurkastaan. Lähimpänä rantaa sijaitseva valaisinpylväs nukahtaa hetkeksi. Ja syttyy sitten jälleen palamaan.

Aivan kuten hetkeä aikaisemmin, se pimenee vain sekunniksi. Maria tietää, että valaisinten sisällä hohtavat loisteputket on vaihdettu ennen joulua. Hän muistaa sen hyvin, koska on maksanut itse sähkömiehen mauttoman suuren laskun. Ja juuri siksi tämä vähäpätöinen asia saa hänet kiukkuseksi.

Maria nappaa käteensä puhelimen ja kirjoittaa Rogerille viestin. Hän ei tiedä miksi haluaa häiritä miestänsä moisella asialla, etenkin kun tietää että tämä on juuri esiintymässä lukijoilleen. Ehkäpä

syynä on hetkellinen yksinäisyyden puuska, johon sekoittuu ripaus epävarmuutta ja aiheetonta mustasukkaisuutta. Hetken Maria tuijottaa lähettämäänsä viestiä ja odottaa että alareunan pienet väkiset muuttuisivat sinisiksi, mutta niin ei tapahdu. Roger ei päivystä puhelintaan.

Samassa levy jumittuu. *What I'm about to. What I'm about to. What I'm...* Wonderin ääni kuulostaa hapuilevalta, kun osa lausetta on leikattu pois keskeltä sen kaunista sanomaa. Jotkut Rogerin levyistä ovat jo niin huonossa kunnossa, ettei niitä kannattaisi edes säästää. *Eikö tässä helkkarin talossa toimi mikään?* Marian läpäisee kylmä aalto. Ja ennen kuin hän ehtii saada kiinni omasta oivalluksestaan, hän näkee lasiovien takana jotakin sinne kuulumatonta. Hetken hahmon ääriviivat sekoittuvat hänen lasista heijastuvaan peilikuvaansa, mutta sitten hahmo liikaa ja muuttuu omaksi erilliseksi itsekseen.

II

Roger Koponen asettuu tuolille, jonka istuinosa on päällystetty karhealla hiostavalla kankaalla, ja siristää silmiään. Konferenssitalon korkean pääauditorion katossa riippuvat spottilamput paistavat suoraan esiintyjien kasvoille. Hetken ajan hän näkee vain kirkkaan valon ja unohtaa, että hänen ja kahden kirjailijakollegan edessä istuu nelisensataa uteliasta lukijaa, jotka ovat pakkautuneet auditorioon kuuntelemaan suosikkijuoppojensa ajatuksia uusimmista teoksistaan. Roger ymmärtää, että tapahtuma on tärkeä hänen ja kirjan tunnettuuden kannalta. Hän ymmärtää miksi vaivautuu ajamaan neljäsataa kilometriä sankassa lumipyryssä ja yöpymään josakin keskustorin laitaan pystytetyssä murjussa, joka on kuitenkin päällisin puolin ihan siisti ja jonka alakerrassa on mitäänsanomatton pöytäliinoilla ja pöytiintarjoilulla meikattu pikaruokala.

Mitä Roger ei ymmärrä on se, miksi savonlinnalaiset vaivautuvat paikalle tällaisena iltana. Vaikka hänen kirjansa ovat myyneet kymmeniä miljoonia kappaleita maailmanlaajuisesti, hänestä ei koskaan tule kirkuvien fanien piirittämää idolia. Harva tulee ajatelleeksi, että muusikot ja kirjailijat tekevät hyvin samankaltaista työtä – samaa paskaa eri paketissa – mutta vain ensiksi mainittu saavat keski-ikäiset naiset heittämään pikkuhousunsa lavalle. Ja silti ihmiset tulevat paikalle. Suurin osa heistä on verkkaisesti päätään puolelta toiselle kallistelevia vanhuksia. Eivätkö he ole kyllästyneet urheiluruutumaisiin itsestäänselvyksiin ja pintapuolisiin analyyseihin, joita kirjailijat omista tuotoksistaan suoltavat. Ilmeisesti eivät, sillä sali näyttää olevan viimeistä paikkaa myöten täynnä.

Rogerin edellisvuoden keväällä ilmestynyt psykologinen trileri on hänen valtavaan menestykseen nousseen Noitavainotrilogiansa kolmas ja viimeinen osa. Hänen kirjansa ovat myyneet aina kohtalaisen hyvin, mutta Noitavaino-sarja on räjäyttännyt pankin. Sen kaltaista megamenestystä kukaan ei osannut odottaa, vähiten hänen agenttinsa joka piti aikanaan koko aihetta arveluttavana, tai entinen kustantajansa jonka Roger on jättänyt uskonpuutteen vuoksi ennen sarjan ensimmäisen osan julkaisua. Trilogian käännösoikeudet on muutamassa vuodessa myyty miltei kolmeenkymmeneen maahan ja lisää on odotettavissa. He ovat tulleet jo aikaisemmin hyvin toimeen mutta nyt he voivat Marian kanssa hankkia itselleen mitä ikinä haluavat. Yhtäkkiä kaikki mahdolliset ylellisyydet ja nautinnot ovat heidän ulottuvillaan.

Esiintyminen etenee rutinoidusti, Roger on kuullut kysymykset kierteillaan satoja kertoja aikaisemmin ja vastannut niihin neljällä eri kielellä, toisinaan vaihdellen puheensa nopeutta, äänenpainoja ja pieniä yksityiskohtia vain pitääkseen itsensä hereillä kirkkaiden valojen ja naurunhörähdysten sumussa.

”Kirjanne ovat melkoisen väkivaltaisia”, ääni sanoo, mutta Roger pitää katseensa vesikannussa, josta hän täyttää lasiaan kolmatta tai neljättä kertaa. Tätä hän kuulee usein, ja tottahan se toki onkin – raa’at murhat, sadistinen kidutus, naiseen kohdistuva seksuaalinen väkivalta, painajaismaiset sukellukset sairaan mielen syövereihin on Roger Koposen kirjoissa kuvattu hyvin tarkasti.

”Se tuo mieleen Bret Easton Ellisin, joka on kertonut purkavansa ahdistustaan kirjoittamalla yksityiskohtaisesti väkivallasta”, sama ääni jatkaa. Nyt Roger siirtää katseensa salin puolivälissä istuvaan mieheen, joka pitelee kädessään mikrofonia. Roger nostaa lasin huulilleen ja odottaa miehen esittävän kysymyksensä. Kuluu kuitenkin kiusallisen pitkä tovi ennen kuin tämä saa koottua ajatuksensa.

”Pelkäätekö te? Siksikö te kirjoitatte?” hän kysyy lopulta vai-mealla, monotonisella äänellä. Roger laskee lasin pöydälle ja katsoo pääläelta kaljuuntuvaa laihaa miestä. Yllättävää ja mielenkiintoista. Lähes röyhkeää. Tätä kysymystä hän ei ole koskaan aikaisemmin kuullut.

”Pelkäätkö minä?” Roger sanoo ja työntää suunsa lähelle pöydälle asetettua taipuisaa mikrofonia. Jostain syystä hän tuntee juuri nyt nälän kouraisun alavatsassaan.

”Oletteko kirjoittanut kirjoihinne omia pelkojanne?” mies kysyy ja laskee mikrofonin syliinsä. Tapa jolla tyyppi puhuu on ärsyttävän itsevarma. Siinä ei ole lainkaan sellaista jännittynyttä hienovaraisuutta, eräänlaista kuuluisuuden luomaa herranpelkoa jollaiseen Roger on tottunut.

”Aivan”, Roger sanoo ja hymyilee mietteläänä. Hän unohtaa hetkeksi kysyjän ja antaa katseensa vaeltaa kasvojen meressä. ”Uskon että paperille tarttuu aina jotain kirjailijasta itsestään. Sitähän väkisinkin kirjoittaa siitä mistä tietää jotakin, tai luulee tietävänsä. Pelkoja, toiveita, traumoja, tekemättä jääneitä ja toisaalta liian heppoisin perustein tehtyjä asioita...”

”Te ette vastaa kysymykseen.” Laiha mies on nostanut jälleen mikrofonin huulilleen. Roger tuntee ensin hämmästyksen ja sitten ärtymyksen sivaltavan lävitseen. *Mikäs vitun kuulustelu tämä on? Eihän tällaista paskaa tarvitse missään olosuhteissa kuunnella.*

”Voisiko kysyjä tarkentaa kysymystään?” Tilaisuutta moderoiva pitkän linjan kirjallisuuskriitikko ja tapahtuman järjestäjä Pave Koskinen puuttuu keskusteluun. Hän on selvästi ajatellut hoitaneensa tehtävänsä tyylikkäästi ja itseään säästelemättä ja pelkää nyt kaiketi että hänen tähtivieraansa, kolme kansainvälistä best-selleriä kirjoittanut tulikuuma trilleristi pahoittaa tilanteesta mielensä. Roger kuitenkin kohottaa kätensä sovittelevasti ilmaan ja hymyilee itsevarmasti. ”Pahoittelut. Ehkä en tosiaan ymmärtänyt kysymystä oikein. Että kirjoitanko siitä mitä eniten pelkään?”

”Ei. Vaan toisinpäin”, mies sanoo harvinaisen kolkosti. Joku eturivissä yskii raivostuttavan kovaäänisesti.

”Toisinpäin?” Roger kysyy ja verhoaa hämmennyksensä typerään hymyyn.

”Niin, herra Roger Koponen”, mies jatkaa mekaanisesti ja tapa jolla hän sanoo Rogerin nimen ei ole pelkästään sarkastinen vaan myös jollakin tapaa hyytävä. ”Pelkäätekö te sitä mitä kirjoitatte?”

”Miksi pelkäisin omaa fiktiotani?”

”Koska totuus on tarua ihmeellisempää”, laihakasvoinen mies sanoo ja istuu sitten takaisin paikalleen. Saliin leviää hermostunut hiljaisuus.

Kymmenen minuutin kuluttua Roger istahtaa valkoisella pöytäliinalla verhoillun pitkän pöydän ääreen ihmisiä ja puheensorinaa kuhisevassa lämpiössä. Ensimmäisenä omistuskirjoitusta havittelevien jonossa on itseoikeutetusti Pave Koskinen.

”Kiitoksia, Roger. Kiitoksia. Ja pahoittelut siitä yhdestä sankarista. Hoidit sen todella hienosti. Kaikkia ei valitettavasti ole siunattu sosiaalisilla taidoilla.”

”Ei hätää, Pave. Outoja lintuja on aina. Tässä maailmassa jokainen on vastuussa vain omasta käytöksestään”, Roger hymyilee ja huomaa että mies on laskenut hänen eteensä signeerattavaksi trilogian kaikki kolme osaa. Rustatessaan esilehdille nimikirjoituksensa lisäksi jotakin näennäisen henkilökohtaista hän vilkaisee edessään kiemurtelevaa jonoa ja toteaa mielessään, ettei laihakasvoista hiipparia näy missään. Onneksi. Kasvokkain hän ei välttämättä pystyisi ohittamaan provosointia yhtä diplomaattisesti.

”Kiitos, Roger. Kiitos. Meillä on yhdeksältä varattu pöytä tuosta hotellin ravintolasta. Siellä on aivan erinomaista lampaanpaistia”, Koskinen hymyilee ja jää seisomaan hänen eteensä kirjat rintaa vasten painettuna kuin innokas koulutyttö. Roger nyökkää hitaasti ja laskee katseensa pöytään kuin syytetty jolle tuomari on juuri lukenut tuomion. Koskisen ei pitäisi olla vaikea huomata, että Roger painuisi mieluiten huoneeseensa. Hän on oppinut vihaamaan sitä tyhjänpäiväistä seurustelua ja pakonomaista punaviinin litkimistä, joilla on tuskin minkäänlaista vaikutusta siihen miten hänen kirjansa myyvät. Hän voisi yhtä hyvin kieltäytyä ja ottaa otsaansa epäsosiaalisen kusipään leiman.

”Kuulostaa hyvältä”, Roger sanoo hetken kuluttua väsyneesti ja vetää kasvonsa miltei uskottavaan virnistykseen. Pave Koskinen nyökkää tyytyväisenä ja paljastaa hampaansa, jotka uusine kuoriineen näyttävät jotakuinkin valkoisilta. Mies vaikuttaa epävarmalta.

Sitten hän väistyy pöydän äärestä ja antaa tietä kirjat kourissaan seisovien ihmisten muodostamalle kiemurtelevalle tuhatjalkaiselle.

III

Rikosylikonstaapeli Jessica Niemi sitoo olkapäille ulottuvat mustat hiuksensa poninhännälle ja vetää nahkahanskat käteensä. Auto päästää heleän merkkiäänäen kun hän avaa matkustajan puoleisen oven moottorin yhä käydessä.

”Kiitos kyydistä”, Jessica sanoo ratin takana istuvalle miehelle.

”Parempi varmaan, ettei kukaan tiedä kenen kyydillä tulit”, mies sanoo ja haukottelee. Hetken he katsovat toisiaan kuin odottaisivat molemmat saavansa suudelman. Kumpikaan ei kuitenkaan taivu tekemään aloitetta.

”Tämä oli ihan vitun väärin.”

Jessica nousee autosta ja siristää silmiään: jäinen tuuli nuolee hänen kasvojaan. Lunta on satanut paljon, eivätkä koulun luona rymistelleet aura-autot ole ehtineet rannalle asti. Jessica työntää auton oven kiinni ja näkee edessään suuren modernin omakotitalon, kapean etupihan, silmien korkeudelle yltävän tuijapensasaidan ja takorautaisen portin. Kadulle talon eteen on parkkeerattu kaksi poliisimajaa ja jostain kantautuvasta sireenin äänestä päätellen lisää on tulossa.

”Morjensta vaan.” Paksuun siniseen haalariin sonnustautunut mies lähestyy Jessicaa pakettiauton takaa. ”Koivuaho, vanhempi konstaapeli.”

”Jessica Niemi”, Jessica vastaa ja esittää virkamerkkinsä. Virkapukuiset kollegat ovat kuitenkin jo tunnistanee hänet. Kaikki tuntevat apinan, mutta apina ei tunne ketään. Hän on ohimennen kuullut muutaman lempinimenkin. *Detective kireäperse. Lara Croft. PILE.*

”Mitä on tapahtunut?” Jessica sanoo.

”Voi helvetti...” Koivuaho riisuu tummansinisen piponsa ja hieroo kaljua päälakeaan. Jessica odottaa kärsivällisesti, että mies saa koottua itsensä. Hän vilkaisee talon ovelle ja näkee nyt, että se on puoliksi auki.

”Me saatiin hälytys varttia yli kymmenen. Oltiin Taskisen kanssa lähistöllä ja ensimmäisenä partiona paikalla”, Koivuaho sanoo ja viittoo Jessicaa seuraamaan perässään portista etupihalle.

”Minkä tehtävän hälytyskeskus antoi?” Jessica kysyy ja tervehtii auton luona päivystäviä konstaapeleja nyökkäämällä vähäeleisesti.

”Me saatiin tieto, että joku on oikeissa tappaa itsensä. Tässä talossa”, Koivuaho sanoo kun he seisautuvat kuistille. Eteisen kivilattialle on muodostunut lätäkkö sulaneesta lumesta. Tuuli rauhoittuu hetkeksi ja mies jatkaa: ”Ovi oli auki joten me mentiin sisään.”

Katoksen kirkkaan lampun alla Jessica näkee nyt kuinka pelästynyt raavaan miehen ilme on. Jessica koukistelee vihlovia sormiaan ja luo mielessään kuvaa tilanteesta sen vähän perusteella, mitä hänelle on hetkeä aikaisemmin puhelimesta kerrottu.

”Talossa ei siis ole muita?” Jessica kysyy vaikka tietää että vastaus on kielteinen. Koivuaho pudistaa päätään vakavana ja vetää pipon takaisin korvilleen.

”Tutkittiin molemmat kerrokset. Pakko sanoa, että ei ole koskaan sydän hakannut niin kovaa. Ja sitten se helvetin musiikki, joka soi kaiuttimista.”

”Musiikki?”

”Se oli jotenkin tilanteeseen sopimatonta... Liian rauhallista.”

”Missä ruumis on?” Jessica kysyy samalla kun Koivuaho ojentaa hänelle perussuojatason rikospaikkavarusteet: hanskat, hengityssuojaimen sekä kengänsuojat. Hän kumartuu ja vetää siniset suojat mustien lenkkareidensa ympärille. Pistooliholsteri valahtaa hitusen kohti lattiaa.

”Yritettiin olla sotkematta paikkoja”, Koivuaho sanoo ja yskäisee nyrkkiinsä. Jessica sutaisee otsaltaan märän hiussuortuvan ja suuntaa kohti merelle antavia suuria ikkunoita. Hän ohittaa WC:n ja keittiön ja saapuu pian avaraan olohuoneeseen, jonka seinät

ovat kauttaaltaan lasia. Valtavista ikkunoista kajastavat hälytysvalot saavat huonekalut sykkimään sinisinä sydämenlyöntien tahdissa. Huone muistuttaa aivan liikaa akvaariota ollakseen viihtyisä, mutta nähdessään ruokapöydän päässä istuvan hahmon Jessica lakkaa äkisti arvioimasta huoneen esteettisiä ulottuvuuksia.

Jessica pysähtyy hetkeksi ja yrittää ymmärtää miksi tuolissaan lähes ryhdikkäästi istuva nainen näyttää niin epäluonnolliselta. Sitten hän astuu muutaman askeleen lähemmäs ja tuntee kouraisen vatsanpohjassaan.

”Ootko koskaan nähnyt mitään yhtä karmivaa?” Koivuaho kysyy jossakin hänen takanaan, mutta Jessica ei kuule kysymystä. Kuolleen naisen kasvot ovat vääntyneet lähes hysteeriseen virneeseen. Jopa tämän silmät nauravat. Ilme sotii täydellisesti sitä tosiasiaa vastaan, että nainen on hetkeä aikaisemmin menettänyt henkensä. Hänellä on yllään juhlava musta mekko, jonka ilmettä dominoi avonainen kaula-aukko. Kädet lepäävät pöydällä ristissä. Pöytä on tyhjä. Ei puhelinta, ei asetta. Ei mitään.

”Kokeilin pulssin. Muuten en ole koskenut mihinkään”, Koivuaho sanoo ja nyt Jessica kääntyy katsomaan vanhempaa konstaapelia. Sitten hän astelee varovasti naisen viereen ja kumartuu tutkimaan tämän luonnottomaan irveeseen vääntyneitä kasvoja.

”Mitä helvettiä...”, Jessica mumisee niin hiljaa, että ainoastaan nainen voisi kuulla sen, mikäli olisi vielä elossa. Jessica havaitsee nopealla vilkaisulla, että paljaat jalat on ristitty tuolin alle ja korkeilla koroilla varustetut mattamustat Jimmy Choot on aseteltu siististi tuolin viereen. Sekä sormien että varpaiden kynnet on lakattu kiiltävän mustiksi.

”Koivuaho?” hän sanoo samalla kun palauttaa katseensa naisen pakotetun euforisiin kasvoihin.

”Niin?”

”Ilmoititte tämän heti murhaksi. Vaikka eihän tää nyt ihan tyyppilliseltä itsariltakaan vaikuta.”

”Voi helvetti”, Koivuaho sanoo nielaisten ja astuu sitten muutaman askeleen lähemmäs pöytää. Hiki valuu pitkin muhkuraista ohimoa, virtaa korvan taakse ja päättyy jyrkän niskan ja haalarin

kauluksen väliin. Mies tuntuu välttelevän hengettömän olennon katsetta ja jatkaa epävarmana: ”Eikö sulle vielä kerrottu, että sen puhelun hätäkeskukseen...”

”Niin?” Jessica kysyy malttamattomana miehen vaiettua hetkeksi.

”Tää nainen ei soittanut itse sitä puhelua”, Koivuaho sanoo ja käyttää nyt muutaman sekunnin kostuttaakseen kielellään rutiivakuivat huulensa. Jessica tietää miten mies aikoo jatkaa lausettaan, mutta sen kuuleminen puistattaa häntä siitä huolimatta.

”Sen soitti mies.”

IV

Roger Koponen kumoaa kurkkuunsa loput calvadoksesta, pursuttelee sitä varovaisesti suussaan eikä tavoita häivähdystäkään omenan tai päärynän mausta. *Halpaa paskaa*. Illallinen itsessään on kuitenkin ollut positiivinen yllätys, mistä ei suinkaan käy kiittäminen tilaisuuden järjestäjiä vaan kolmekymppistä Alisaa, joka työskentelee savonlinnalaisen kirjakaupan myymäläpäällikkönä. Varsin näpsäkkä tapaus, joka on kapitalisoinut kauniit kasvonsa ja heleän naurunsa pitämällä ruotonsa harvinaisen hyvässä kunnossa. *Crossfit*. Sen nainen mainitsi aikaisemmin kertoessaan kuinka ex-poikaystävänsä avaimet olivat jääneet sisään kolmanteen kerrokseen ja kuinka he olivat jotenkin onnistuneet kiipeämään sisään käyttämällä puutarhakalusteita ja... Blaa blaa. Aivan helvetin yhdentekevää. Roger on katsellut sanoja muodostavia, maltillisen huulikiillon kostuttamia huulia sen sijaan että olisi kiinnittänyt huomiota tarinan yksityiskohtiin. Olennaista on, että tarinassa esiintynyt *kundikaveri* on jommankumman tai heidän yhteisestä päätöksestään ansainnut joitakin kuukausia sitten etuliitteen ”*ex*”.

Alisa katsoo häntä siten kuin kolmikymppiset sinkkunaiset – jotka taiteilevat ikuisen nuoruuden ja orastavan lisääntymistarpeen välillä – häntä parhaassa tapauksessa katsovat. Roger nauttii saamastaan huomiosta. Ollessaan nuori mies hän ei koskaan ollut keikari. Ei, itse asiassa miltei päinvastoin. Vuorovaikutus vastakkaisen sukupuolen kanssa epäonnistui jo varhaisteininä, ja ensimmäisten pettymysten paikkaamiseen kului lähes kaksi vuosikymmentä. Nuorena miehenä Roger oli ikäisilleen liian outo

ja erilainen, ja vasta neljänkymppin hujakoilla hän on todella alkanut luottaa omaan ulkonäköönsä ja viehätysvoimaansa ja suostuu nykyään uskomaan että vastapäätä istuva nainen katsoo silmiään räpytellen juuri häntä eikä jotain vitun Shia LaBeoufin näköistä nuorta tarjoilijaa joka seisoo hänen takanaan kaatelemassa lisää keskinkertaista omenaviinaa.

Iän myötä ovat tulleet menestys, raha, itseluottamus ja ennen kaikkea sellainen karisma, jota ei pelkällä keinorusketuksella, paidan läpi pullottavilla vatsalihaksilla ja tuuhealla hiuspehkolla pysty saavuttamaan. Naiset haluavat häntä. Hän on monen kovan kintäjän tavoin löytänyt oman segmenttinsä, naistyyppin jolta hän saa aina. Siihen onnekkaaseen joukkoon on lopulta liittynyt Mariakin. Ja siihen vääjäämättä kuuluu myös kirjakaupan Alisa.

”Olenko mä ainoa joka ei ole vielä lukenut Noitavainoja?” Alisa kysyy ja nauraa ääneen. Pöydän ääressä istuvat hännystelijät laukovat ironista paheksuntaansa ja yhtyvät nauruun. Alisa maistaa viiniään ja katsoo Rogeria leikkisästi lasinsa takaa, kohauttaa olkapäitään sovittelevasti ikään kuin olisi juuri heittänyt miestä lumipallolla takaraivoon. Nainen flirttailee provosoimalla. Rogerin mielestä se on aivan helvetin seksikästä. Hän tuntee alkavan erektion ja pohtii mielessään mahdollisuutta nousta pöydästä ja käydä miestenhuoneessa. Alisa seuraisi perässä, siitä ei ole epäilystäkään. Hän voisi antaa kirjakauppiaille kunnon kyydit ilman että hänen tarvitsisi hetken kuluttua katsella tätä vieressään pienen hotellihuoneen sängyssä. Keksiä jotakin syvällistä juteltavaa silloin kun mitään syytä keskusteluun ei enää ollut.

”Sinä kuulut vähemmistöön, Alisa”, naisen vieressä istuva Pave Koskinen sanoo hymyillen, kaapii sulanutta jäätelöä pieneltä lautaselta ja jatkaa sitten: ”Tuntuu että sen on lukenut joka ikinen. Jopa ne, jotka eivät ikinä lue dekkareita.”

Roger laskee lasinsa pöydälle, hymyilee Koskiselle ja on varma, ettei onnistu peittämään inhoaan tekaistulla virneellä. Vanha mies karistaa lopunkin arvokkuutensa jatkamalla mielistelyä ja pelastamalla kirjailijatahtensä piikiltä, jota ei tilannetajuttomuuttaan tunnista osaksi soidinmenoa.

”Mun pitää käväistä naistenhuoneessa”, Alisa sanoo, pyyhkäisee suupielensä lautasliinaan ikään kuin se kuuluisi etikettiin, ja nousee seisomaan. Tyttö on askeleen edellä. Roger seuraa katseellaan kun Alisa astelee korkeilla koroillaan pöydän ympäri ja sitten, ohittaessaan Rogerin hipaisee huomaamattomasti hänen selkämystään. Tarpeeton ele, peli olisi ollut selvä muutenkin. Hetken ajan Roger silmäilee pöydän ääressä istuvia dinosauruksia ja huomaa, että vain Pave Koskinen on nostanut epävarmuutta huokuvan katseensa Alisan loittonevaan selkään. *On sinullakin nähtävästi pulssi, Pave.* Roger sivelee sormellaan calvadoslasin jalkaa ja pohtii seuraavaa siirtoaan. Viime kerrasta on jo yli puoli vuotta. Sittemmin hän on luvannut itselleen lukuisia kertoja, ettei enää hölmöile Marian selän takana. Ainakaan sellaisissa tilanteissa, joissa kiinnijäämisen riskit ovat houkutusta suuremmat. Tämä on rajatapaus. Nuoren naisen silmissä palava halu tekee hänestä erityisen kiinnostavan, vaikka illallisen aikana on käynyt selväksi, että mitään sen syvempää yhteyttä on turha odottaa. Riks, raks ja poks. Homma olisi valmis parissa minuutissa.

Roger työntää tuolia kauemmas pöydästä, huokaisee sitten lähes jännittyneenä ja nousee seisomaan. Hän vilkaisee kelloa puhelimestaan ja huomaa, että siihen on saapunut kolme uutta puhelua numerosta, jota hän ei tunne. Lisäksi WhatsApp-viesti Marialta. Kaksi tuntia sitten. *Uudet kalliit pihavalot ei toimi!* Alla itku- sekä oranssi raivohymiö.

Roger tuntee vihlaisun vatsassaan. Se että hän kokee huonoa omaatuntoa käytöksestään ei saa häntä silti tuntemaan itseään vähemmän kusipääksi. Roger ymmärtää äkisti, että on ollut väärin sitoutua vain siksi, ettei halua kenenkään muun pääsevän osalliseksi saaliista. Hän tietää, että kuka tahansa keski-ikäinen mies antaisi toisen munuaisensa saadakseen vanheta Marian kaltaisen naisen kanssa. Ja silti hän on rientämässä kirjakaupan tyttösen perään.

Älä ressa. Mä hoidan sen huomenna. Roger odottaa hetken että Maria lukisi viestin, mutta kun niin ei tapahdu hän työntää puhelimen takaisin housujensa taskuun.

”Suonette anteeksi”, hän sanoo sen kummempaa alibia esittämättä ja marssii tiehensä. Vasta kabinetin ulkopuolelle päästyään hän kuulee kuinka karpäset vähitellen jatkavat surinaansa. Päivitelevät kuinka hauska ilta on ollut ja kuinka Roger Koponen varmasti pitää tilaisuutta onnistuneena. Hotellin ravintolassa ei ole heidän seurueensa lisäksi muita, ja hän astelee aution salin läpi kohti WC-tiloja. Hän ohittaa vastaanoton, nyökkää tiskin takana juuri puhelimeen vastanneelle virkailijalle ja näkee raolleen jätetyn naistenhuoneen oven. Hänen sydämensä jyskyttää yhä voimakkaammin, ja hän näkee mielessään kuinka hän pian kohottaa mustavalkoraidallisen mekon vyötäisille, siirtää pikkuhousuja ja työntyy nuoren naisen sisään, painaa käden hänen suunsa eteen estääkseen häntä herättämästä muiden asiakkaiden mielenkiinnon. Juuri kun hän on tarttumassa naistenhuoneen ovenkahvaan, hän kuulee äänen takanaan ja jähmettyy. Aivan kuin teini-ikäinen joka on livahtamassa luvatta kotibileisiin ja jonka äidin vihainen ääni tavoittaa. Ääni ei kuitenkaan ole toruva vaan pikemminkin pahoiteleva. Se kuuluu vastaanoton naiselle.

”Anteeksi, sinähän olet Roger Koponen?” nainen sanoo turvallisen etäisyyden päästä.

”Kyllä”, Roger sanoo ja miettii voisiko vielä uskottavasti väittää erehtyneensä naispaimenen siluettia esittävästä symbolista.

”Sinulle on puhelu”, nainen sanoo ja Roger huomaa, että nuori nainen vaikuttaa huolestuneelta. *Puhelu? Vittu mikä ajoitus.*

”Poliisi”, nainen jatkaa ennen kuin Roger ehtii kysyä mitään.

”Mitä?” Kysymys putkahtaa Rogerin suusta työkeänä, hän on samaan aikaan sekä yllättynyt että pettynyt. Naistenhuoneessa korkokengät kopisevat vasten kaakelilattiaa.

”Poliisi soittaa. Sieltä on kuulemma joku matkalla tänne.”

”Miksi...”

”Vaimosi. Se koskee vaimoasi.”

Menestyskirjailijan vaimo murhataan tavalla, joka on kopioitu suoraan hänen kirjastaan. Seuraa murha-aalto, joka järkyttää kaiken nähtyä poliisejakin.

Suomen kärkitrilleristeihin lukeutuva Max Seeck vakuuttaa uudella psykologisella jännitysromaanillaan. *Uskollinen lukija* tuo rikoksen iholle ja todistaa jälleen kerran, että Seeckillä on ilmiömäinen kyky luoda huikaita cliffhangereita ja yllättää lukija yhä uudestaan.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0814-5

PÄÄLLYS: MARKKO TAINA
VALOKUVAT: ISTOCKPHOTO JA TIMO TAUSI